

geworden was van de *Forschungsstelle* 'Volk und Raum'. Ispert had o.m. zijn best gedaan om Nederlandse organisaties op genealogisch gebied meer 'rasbewust' te maken en was daarbij in contact gekomen met een Nederlandse reserve-officier, A. R. Kleyn. Kleyn was in 1909 in Indië geboren waar zijn vader het tot waarnemend president van het Hooggerechtshof bracht. Hij doorliep het Christelijk Lyceum in Zeist. Zijn dierbaarste wens was, beroepsofficier te worden. In januari '32 was hij een van de allereersten die zich bij de NSB aansloot; hij bedankte, toen hij in '36 als reserve-officier vrijwillig in dienst trad. Meer dan vier jaar bleef hij in dienst, maar in het kader der bezuiniging kreeg hij geen vaste aanstelling; in de zomer van '40 werd hij zonder een cent wachtgeld ontslagen. Dat vervulde hem met wrok tegen de Nederlandse democratie; hij kwam in contact met van Rappards NSNAP, spoedig ook met Duitsers als Ispert, blééf met deze in verbinding toen hij begin '41 een functie kreeg bij de Haagse gemeentepolitie en zocht op dinsdag 1 juli, vermoedelijk na overleg met Ispert, een gepensioneerde opperofficier op met wie hij over de oprichting van een Nederlands Legioen wilde overleggen: luitenant-generaal b.d. Hendrik Alexander Seyffardt.

Seyffardt had een voor Nederlandse verhoudingen briljante carrière achter de rug: in 1888 was hij, zestien jaar oud, cadet geworden van de Koninklijke Militaire Academie in Breda, zes-en-veertig jaar later had hij als luitenant-generaal, chef van de generale staf en voorzitter van de defensieraad de militaire dienst verlaten. Hij was een knap en kundig man, maar (aldus zijn opvolger Reynders) 'een beetje fantast en onevenwichtig, met een neiging tot uiterlijk vertoon.'¹ De geringe Nederlandse defensie-inspanning was Seyffardt een gruwel: hij was van '33 tot '37 een enthousiast lid van het Verbond voor Nationaal Herstel. In de lente van '37 trad hij uit dat verbond en sloot hij zich bij de NSB aan: in de herfst trad hij weer uit, 'vooral door overwegingen dat ik', schreef hij enkele jaren later, 'waarschijnlijk nuttiger kon zijn wanneer ik niet openlijk lid bleef.'² Na mei '40 zag Seyffardt alleen maar heil in een nauw samengaan tussen Nederland en Duitsland. Begin '41 noemde hij zich 'overtuigd nationaal-socialist'.³ Dat bracht wel zijn bezwaren met zich: zijn vrouw was diep ontsteld toen een oude relatie die van Seyffardts politieke sympathieën onkundig was alsook van het feit dat diens zoon en dochter zich bij de NSB aangesloten hadden, in februari '41 ten huize van de Seyffardts zei, 'dat binnenkort alle NSB'ers doodgeslagen worden.'⁴

¹ I. H. Reynders, 26 okt. 1955. ² H. A. Seyffardt: 'Korte levensbeschrijving' (verm. herfst 1941) (NSB, 42 j). ³ Brief, 30 jan. 1941, van H. A. Seyffardt aan C. D. Viehoff (Doc I-1788, a-1). ⁴ Brief, 26 febr. 1941, van H. A. Seyffardt aan M. H. du Croo (Doc I-1563, a-3).